

KLUBOVNÍ HLASATEL

Zpravodaj pro kluby, oddíly a stopaře

č. 5 / 2006

S P E C I Á L

**Tábory
2006**



A JE TO TADY - TÁBOROVÝ SPECIÁL!

Letošní léto pomalu ale jistě odchází do věčných lovišť a blíží se čas podzimních plískanic, barevného listí nebo třeba zšeřelých uliček. Ale nezoufejte! Právě proto je tu Klubovní hlasatel speciál s vůní letních táborů.

Čeká tu na vás pestrá směsice reportáží - z táborů Bobří stopy, z Těšnova i Pikárce, dále se můžete těšit na tábory Halahoj první i druhý. Tábořili i naši klubaři - Ostré Šavle z Havířova a Hvězda Severu z Brna. A na závěr patří velký dík všem, kteří neváhali, přispěli a tak tohle číslo společně vytvořili!

Příjemné čtení vám přeje redakce :)



◀ strana 3
tábor Hvězdy severu
▶ strana 4
tábor Halahoj II



◀ strana 5
tábor BS Pikarec
▶ strana 6 - 7
tábor BS Těšnov



◀ strana 8 - 9
tábor Ostrých šavlí
▶ strana 10 - 11
tábor Halahoj I



Tábor krvavého deště

29. červenec – 12. srpen 2006

Padá déšť. Je asi půlka tábora a na stany prší. Louka je rozmáčená, hladina říčky stoupá snad na dvojnásobek běžného stavu a ničí nám přehrádku. Program skomírá, do té sloty by ani psa nevyhnal; suché dřevo dochází a není ani chrastí na podpal. Na tábořišti ale přesto panuje skvělá nálada...

Atmosféra letošního tábora Severu byla vskutku jedinečná. I nepřízeň počasí (slunečno bylo jeden jinak sluze vylezlo z mraků v součtu hodinu) bylo stále co dělat a nikdo Mohlo za to jednak nadšení z plnění a Mistrovství lesní moudrosti, jednak hra Posvátné symboly kmene Šajenů. ze čtyř clanů soutěžil ve dvanácti „ctnostech“ jako třeba moudrost, síla, rychlost nebo statečnost. Každá



much-moch-va: soubor noží

Hvězdy přes jediný den, snad jen na se nenudil. Orlich per táborová V ní každý různých zručnost, z nich byla

představována jedním indiánským symbolem – svazkem orlich per, náhrdelníkem z drápů medvěda, lebkou či prostě jen kamenem na koženém řemeni. Nejsilnější z clanů byl ten, který vlastnil na totemu před svým týpí nejvíce symbolů... O konečném vlastnictví rozhodla ale až závěrečná cena, na jejímž konci čekal u lesní tůně strážce, který musel být poražen v zápase much-moch-wy – soubojem noží (v našem případě gumovými), kdy je každý zápasník přivázan za druhou ruku ke kůlu.

Na táboře si ale každý kromě her mohl vyzkoušet spoustu dalších dovedností. V tom pomáhal i doprovodný program Cestou Šíleného koně – dvanáct velice náročných úkolů, každý den na bojovníky čekal jeden. Kdo jednou jediný z úkolů nedokázal splnit, nesměl už nastoupit k dalším... V jedné ze zkoušek se například stavěl nepromokavý přístřešek z přírodních materiálů, v další bylo cílem třeba vyrobit pálenou nádobu z vlastnoručně nalezené hlíny.



tábořiště Chlístov

nešikovností táborníků, či snad jen prostě špatnou náhodou se událo letos tolik nehod, kolik se jindy stane za mnoho let. Celkem jsme měli čtyři stehy při třech úrazech, několikero střevních chřipek, pár nachlazených a jednu encefalitidu. Krize, jak má být... tak proto krev. A déšť? Vždyť jiné počasí než déšť jsme skoro ani nezažili!

Hyňas

20.-30.srpna

Účastníkem Halahoje jsem už pátým rokem a skoro bych si myslel, že už mě tu nic nepřekvapí, přesto byl i pro mě tento tábor letos v něčem nový. nejpodstatnější změnou bylo, že poprvé hlavním vedoucím nebyl Vítek, ale Broňa. Mírně se obměnilo celé vedení (ale nejlepší kuchařky pod sluncem našťastí zůstaly) a dosti podstatnou změnu zaznamenalo i účastnictvo. Přesto se jednalo o Halahoj se vším, co k tomu patří: drsně orvávačky, psychohry, tanec,...ale nebudeme předbíhat událostem.

K tomu, abychom zjistili, že název tábora není přežatý z počítačové hry, ale z knihy autora kultovního „Alchymisty“ Paolo Coelho, sloužila úvodní hra k níž nastupoval každý sám v různých částech republiky (já kupříkladu na táborové latríně). Nakonec jsme se ale všichni šťastně shledali, byť na tábořiště bylo ještě daleko. Další ráno nás totiž v Koněšíně zastihlo rozhlasové vysílání, které místní občany zvalo na hartvíkovickou pláž za účelem divadelního představení ochotníků z tábora



Halahoj. Což jsme byli samozřejmě my. Tvorbě scénáře a nácviku jsme věnovali celý den, ale výsledek stál za to. Divadelní hra „Veronika se rozhodla zemřít“ sklídila bouřlivý aplaus a my se k večeru dostali konečně na tábořiště. V průběhu dalších dní nás čekaly rozličné aktivity jako čichové pexeso, taneční ples, soutěž v přejídání, nebo skok na hrazdu v osmi metrech nad zemí (ale nebojte, úmrtnost je na Halahoji zanedbatelná – pomineme-li pár sněžených vegetariánů). Navíc, každý den v poledních klidu k nám zavítal zajímavý host (nezřídka už mrtvý), který vykazoval prazvláštní podobnost s Ondrou, a vyprávěl si s námi o svém pestrém životě: ať už se jednalo o arménské kněze, lékaře Alberta Sweitzera, vynálezce Ottu Wichterleho, horolezce Messnera, nebo Matku Terezu. O několika větších programech se zkusím rozepsat!

Víte, co je to hlubiná ekologie? Že ne? Pak je to v pořádku, my to taky netušili. Přesně takhle je totiž jmenovalo půldenní hledání kořenů lidství a souznění s přírodou v propadlšti času. Měli jsme možnost díky Pajdovi projít zasutými vzpomínkami na to, čím jsme byli až k dnešku. Podobnou a přece jinou jsme podnikli i při které navazovala už na tábora, nám ukázala, za první světové války, atentátu na Heydri-útěk bratří Mašínů okupovaného komu- jsme se coby Lovci dobrodružnou cestu, pleny mozkové, protože další cesty dostanete destičku, nebo krabičku sirek, trochu to s vámi zamává. Nakonec se však mozkové buňky otřepaly a tak reklamy, které jsme natáčeli a následně promítaly, stály za to (zvláště dvojka coby zebra, která dělá kotouly a volá „zebra,zebra“). Přesto se však, dle mého názoru, nevyrovnaly nejsilnějšímu okamžiku tábora, noci strávené uprostřed přehrady na vlastnoručně postaveném voru. Přál bych vám to zažít! A koneckonců, třeba se vám to podaří...Příště! Do té doby jen poděkuju za senzační tábor a Racohejl, že?!



výpravu do historie Cestě časem II. Hra, program z minulého jaký byl život legionářů co následovalo po cha a jak probíhal z Československa nismem. O den později pokladů vydali na která prověřila všechny když místo popisu jen origami, hliněnou

Čiki

LABYRINT TEMNÉHO KOUZELNÍKA

Je to již tak dávno...

Jako by se to vše
Tehdy, toho
rybníka jménem Kuchyň, blízko
nezkušených a snad i naivních,
spojili své kroky za jediným
nazývaného Temný kouzel-
Nejen že se jeho hnus-
zabijeli a ničili vše,
také mocnou
n a š i c h
způsobem,
d é l e

21.-30. července

snášet! A tak jsme zasáhli!
Nejprve jsme, vlastně skoro
náhodou, odposlechli tajný rozhov-
or Temného kouzelníka s Paní lesů a
dozvěděli se, že pokud budeme rychlejší
než skřeti, můžeme pod rouškou noci získat
zvláštní tajemné schopnosti. A tak se také sta-
lo. Dalšího rána se už po táboře neproháněly obyčejné
ušmudlané děti, ale bytosti nadmíru inteligentní a mou-
dré, supersiláci nebo mágové vládoucí nejrůznějšími
kouzly od „kouzlos frontos“ po „kouzlos bláznos“.

Ani další dny jsme se nenudili. Vzdorovali jsme
útokům slizkých skřetů, vyráběli nejrůznější magické
předměty, stavěli si přístřešky, vymýšleli pokřiky, volali
posily pomocí ohňů zapálených na hladině rybníka...
Ale také jsme umývali nádobí, řezali dříví, pomáhali s
přípravou jídla nebo chodili pro vodu...

A pak... Ještě když nám cestu osvětloval měsíc a
třpytné hvězdy, jsme vyrazili konečně to jednou provždy skoncovat. Trasa ale nebyla vůbec
jednoduchá. Museli jsme na svou stranu získat Paní lesů, očistit svá těla v tajemné řece a zjis-
tit, že voda obvykle neteče do kopce.



Přesto jsou mé vzpomínky stále živé...
odehrálo před pár hodinami...

krásného léta, 21. července, se u
Pikárecvsi se sešla skupina mladých,
ale přesto odhodlaných a statečných, aby
účelem – zbavit svět odporného červa,
ník, jehož skutky se již prostě nedaly tolerovat!
ní skřeti volně proháněli po okolních hvozdech,
co se jim jen dostalo pod jejich plesnivý pařát, ale
magií očaroval kačenky z rybníka a dokonce několik
milých druhů unesl a držel je v zajetí, kde je mučil takovým
že z toho mají trvalou psychickou újmu! Ne, to už se nesmělo
snášet! A tak jsme zasáhli!



Ale nakonec jsme všichni zdárně
doputovali do kobky zlého čaroděje,
ukryté v hradě Víckov, kde jsme od něj
vymohli slib, že už bude děsně hod-
nej. Pak jsme tu novinu byli zvěstovat
velkému králi na Pernštejn. Tu noc
naše tváře naposledy ozářil táborový
oheň a 30. července se naše cesty opět
rozešly... Necht' se však opět setkáme
při dalším dobrodružství!

Margi

Stampede!
S rancem na 5. - 19. SRPEN 2006

zádech a puškou v ruce, hrnuly se stovky budoucích zlatokopů po celé zemi k nádražím a do přeplněných vlaků, obtíženi nezvyklým náradím a těmi nejlepšimi radami od známých i »cestovních kancelářů«. I vydali jsme se onoho bouřlivého léta na cestu severním směrem i my. Velká část naší zlatokopecké družiny se sjela po kolejích ze všech světa stran, další zvolili cestu ve vlastní režii, ale hlavně všichni na sever, jen na sever.

Již jen cesta do vytouženého cíle naší pouti, zlatokopecké osady Dawsonu, znamenala mnohé útrapy a ne jeden chekako zaplatil ztrátou majetku, ideálů či dokonce života. Avšak naše zocelená skupina nedbala výstřelků počasí nad rozeklaným průsmekem Chilkoot pass a i s nepřebernou zátěží překročila hory, dělicí Yukon od oceánu. Cesta za zlatem byla volná!

Že nejen zkouška ohněm, ale i zkouška chladem může dát ubohým kovkopům zabrat, nám ukázaly hned první dny v blízkosti polárního kruhu. Stavba provizorních plátěných příbytků po vzoru místních indiánských kmenů, znamenala ve vytrvalém dešti otázku života a smrti, která byla díky našim schopnostem po dlouhém boji rozhodnuta pro život a tak mohly během řady dní započít přípravy na rýžování zlata z místních, poměrně slibně vypadajících toků.

Za chmuřené,
klidné dny
u nemnoho
potoka
znenadání
podivného
jehož jméno
určitém váhání
Tony Hegg, snad
výslužbě, tulák, otec
jak později vyšlo najevo,
silnějšího pití.



nicméně poměrně
trávené s pánví
vynášejícího
vyrušila
návštěva
individuá,
jsme po
zapsali jako
prý zlatokop ve
neznámého syna a,
dobrodruh a vyznavač

Tonymu nedal poklid naší osady spát a tak postupně vyjevoval, posilněn alkoholem a potácející se mezi stany, příběh o tajemném Jezeru překvapení, o kterém sní každý ze zarostlých mužů na dálném severu. O jezeru, jehož dno, jsouc dlážděno valouny zlata, velkými jako pěst, oslňuje v záři zapadajícího slunce zrak všech, kdo by se k němu snad kdy dokázali dopravit a které učiní bohatcem každého, kdo by snad vůbec ponořil ruku do jeho vod.

Zpočátku nikdo nevěřil Tonyho povídačkám, nicméně semínko pochybností o pravdivosti jeho výroků začalo klíčit v nejedné zlatokopské mysli, živeno mohutně slábnoucím přívalem zlatého prachu ze dna místního potoka, což vedlo jednoho dne, časně zjara k delší dobu již očekávanému rozhodnutí jedné skupiny dobrodruhů vyrazit po stopách zmizelého Johna Hendersona a jeho syna, kteří byli velice povolanými co se Jezera týče.



tábořiště Těšnov (kresba Stopař)

Cesty severu jsou však více než nevyzpytatelné a dosud mohutné zásoby sněhu z tuhé zimy společně s určitým chekakovstvím dawsonských kovkopů znamenaly rychlý úbytek potravin, což přineslo odvážlivcům na pouti k Jezeru překvapení nejen ztrátu velké části výbavy, ale po několika dnech dokonce radost z návratu a zachráněných životů. Jezero překvapení protentokrát prokázalo svoje odhodlání nevydat zlaté poklady lacino.

Přípravy na další cestu byly nyní více než samozřejmé, ale stále menší možnosti, jak získat zlato a nakoupit tolik potřebné vybavení navenčily, že další výpravu bude nutno o několik měsíců pozdržet. Každý večer přinášeli zlatokopové do místního saloonu skromné hromádky zlatého prachu, dychtivě sledováni očima svých soudruhů, jak při hazardních hrách, tak při vážení zlata a nakupování výbavy, jejíž ceny se měnily ze dne na den a často se stávalo, že zásoby byly méně než dostatečné. Peníze se nyní každý snažil získat, kde se jen dalo. Od hry v kostky, nazývané Klondike, přes závody psích spřežení, obchodování s vejci, či putování a těžbu v okolních kaňonech.



V době největší horečky vstoupil na scénu opět poněkud tajemný Tony Hegg, nyní triumfující nad zkroušenými dobrodruhy s obzvláště vysokou kartou. Tou byl deník Merreta Queena, přezdívaného Tahací Harmonika, který tvrdil, že Henderson k Jezeru nikdy nedorazil. Pravá cesta tedy vede jinudy, avšak její popis byl v deníku ukryt více než dokonale a dobrat se výsledku bylo přetěžké, zvláště když si Tony za zapůjčení deníku účtoval nehorázně velká množství zlatého prachu.

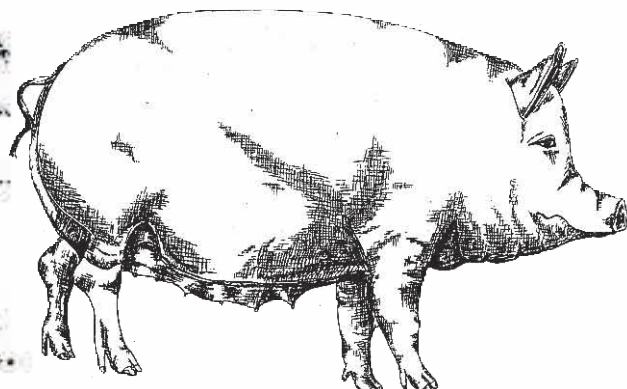
A pak nadešel den, kdy byly opět shromážděny všechny potřebné prostředky k výpravě za vytouženým cílem. Tajemství deníku vyryté do podivuhodných indicií podlehl a Cikánská skála, dobře známé místo nedaleko osady, slibovala nález důležité stopy Merreta Queena na jeho cestě za bohatstvím. Cesta již byla mnohem snazší, postrádající všech nástrah jarního tání a také zkušenosti všech tří soutěžících skupin měly podstatně větší váhu než v době polárního svítání.

Avšak přesto – noci byly chladné a vlastně ani Merret nedokázal najít cestu dříve než za několik let... Nicméně s trochou štěstí, spolupráce bůhví čeho ještě, se podařilo nakonec

všem 17 kovkopům, kteří s onoho památného dne dožili, stanout na břehu jezera, jehož dno mělo velice nezvyklou barvu,...

Tím se končí historie psaná zlatem, historie velkého dobrodružství, horečnaté touhy, přátelství a přírody, života a smrti.

Historie ocelových mužů na zlatých polích dalekého severu, neuvěřitelná historie stovek lidských osudů, proplétajících se nehostinnou aljašskou krajinou. Tím se končí historie Zlatého léta pod Chilkootem.



Táborový vepř, který pronásledoval Jerryho (kresba Kawi)

zapsal Čáp

Tábor pod palbou

21.-29.srpna

Další, v pořadí již třetí tábor 291. KBS DOSTŘE ŠAVLE HAVÍŘOV. Tentokrát v okolí Čermné ve Slezsku a Budišova nad Budišovkou, nedaleko od vojenského prostoru Libavá.

Tak tenhle tábor začal 21.8.2006 brzy ráno a skončil 29.8.2006 odpoledne. Vyjeli jsme klasicky vlakem, (jak také jinak, že) z Havířova a poměrně záhy dorazili se dvěma přestupy do Čermné ve Slezsku. Po zastávce v místním obchodě a dozobování proviantem, (neboť jsme šli tam, kde dávají lišky dobrou noc a jídlo se tam shání jen těžko), jsme ušli asi dva km a narazili na novou naučnou stezku vedoucí kolem břidlicových štol. První z nich nesla název Žlutý květ, což nám, přátelům JF zajistě něco připomíná. Nejdříve jsme si mysleli, že to je pouhá náhoda, leč když jsme našli jednu z dalších štol, nesoucí název Rodrigezův hrob, bylo to již všem jasné.... neboť vyznačci JF jsou všude. Pak jsme objevili moc hezké tábořiště o kterém nikdo z nás nevěděl a tak jsme se rozhodli, že zde přečkáme noc. A zde také jsem poprvé seznámil členy klubu se zkouškami Hiawathy a s plněním sedmi specifických zkoušek, tzv. orlích per, (pozor! neplést se skautskou zkouškou tři orlí pera). Dále tento den proběhlo ještě několik her a soutěží, mnohdy veselých jindy praktických. (Signalizace, atd.) Také o bobříka míření se mnozí pokusili, ale nikdo jej toho dne neuložil.

Dalšího dne jsme se přesunuli po okraji vojenského prostoru proti proudu řeky Odry až pod Staré Oldřůvky, kde jsme přespali nedaleko mohyly mého a Winogova kamaráda Edy, poblíž dovedně skrytého srubu z břidlice, a kousek od báječného přírodního koupaliště mezi skalami u řeky Odry. V noci bohužel již pršelo a tak jsme nemohli spát pod širákem a museli jsme po půlnoci zalézt do stanů. Za zmínku zajistě stojí, že za kopcem

ve vojenském prostoru to řádně bouchalo, což fascinovalo hlavně naše děvčata, která později snad viděla i nějaké svítící střely, (to my chlapci jsme v té době již bohužel tvrdě spali.) Snad právě tento zážitek inspiroval Marušku k pojmenování tohoto tábora: Tábor pod palbou.

Třetího dne jsme v podstatě ukončili putovní část tábora, protože jsme v podvečer dorazili do legendárního tábořiště zvaného kráter nebo též sopka. Je to jedno z nejfantastičtějších tábořišť, které známe. Zde jsme se utábořili, zjistili momentální místní situaci, (tedy



konkrétně to, že obchod ve dva km vzdálené obci Stará Libavá je mnohem lépe zásobený než byl před lety, dále že dva km vzdálený rybník, který je skvělý na koupání je naštěstí opět napuštěný, (pár let tomu zpátky byl vypuštěn), jakožto i to, že pramen výtečné pitné vody u panenky Marie v Guntramovicích je stále funkční. A pak pro mnohé nastal již běžný chod tábora spočívající ve sbírání dřeva, nošení pitné vody, vaření a nakupování, jinými slovy zajištění chodu tábořiště. Vařili jsme na ohni v kotlících, spali bohužel ve stanech, protože bylo dosti chladno a skoro



každou noc přšelo. Samozřejmě se také plnily další a další Hiawathovy zkoušky a orlí pera.

Již čtvrtý den večer po předešlé domluvě se mnou tajně dorazil na místo můj starý pard Winoga a utábořil se na skryté loučce nedaleko kráteru. Tam jsem se s ním také sešel, poté co jsem se nenápadně vytratil z tábora mumlaje cosi o tom, že jdu připravit novou hru. Zde jsem mu předal zvukovou nahrávku z dávných bojišť a řadu temně obalených svící. Pak jsem se vrátil zpět do kráteru a již nic nebránilo tomu, aby Winoga v noci rozehrál naši hru podle předem připraveného scénáře. Jen jsem ještě u večerního ohně navodil vhodnou atmosféru několika dobře zvolenými místními pověstmi. (Nedaleko jsou černé kříže označující masové hroby vojáků, tedy rakušanů a prusů z dávných slezských válek. Také jsem zjistil, že kráter má majitele, což jsme dlouhá léta ani netušili.... Sám se nám ozval přes hochy ze staré Libavé, které jsme přibírali do našich her a soutěží a snad jsme je zaujali pro čtenářské kluby JF. Což možná ukáže čas. Několik místních hochů nás pravidelně navštěvovalo (ve věku mezi 10 až 12 léty). I pozvolna ubíhal den za dnem, na konci víkendu odjel i přítel Winoga neboť práce se neptá a táborníci se pokoušeli splnit



další zkoušky H. a orlích per a nutno říct, že valnou většinu z nich splnili. I lecjaká další dobrodružství jsme zde zažili, vzpomeňme jen obklíčení stádem čítajícím zhruba třista krav, když jsme šli s Přemkem a Karlem pro vodu. Krávy byly vesměs veliké a dosti neklidné. Přemek a Karel posléze raději brodili potok a bahno, aby se jim vyhnuli, toliko já prošel furiantsky kolem krav, leč přiznám se i ve mně byla malá dušička a byl jsem připraven tvrdě vyspurtovati a pastvinný plot jedním skokem ladně překonat kdyby k útoku jakémusi dojít mělo. Leč domnívám se, že krávy měly stejné obavy z nás jako my z nich. (Jenomže jich bylo o trochu více.)

Nakonec přišel i den, který přijít jednou musel... Probudili jsme se do deštivého, značně chladného a větrného rána a věděli, že musíme zvednouti kotvy a vyrazit k domovu neboť náš tábor již končí. Poklidili jsme tábořiště, sbalili stany, pohlédli jsme na ohniště ze kterého jsme polní lopatkou vyčistili zbytky popela z včerejšího velikého slavnostního ohně ve tvaru pyramidy a nakonec jsme vyšli obtěžkáni batohy ve směru na Budišov na vlak. Sbohem krátě! Měj se dobře. Nechtě vyhledávají jen samí správní táborníci. Cestou jsme zažili ještě pěknou příhodu se stádečkem divočáků, které vlezlo na jakousi skládku, jenž byla zčásti oplocená, čehož jsme využili a kryti plotem jsme se připlížili až takřka na dosah a pak z bezpečí zpoza plotu jsme fotili a fotili... A ten kňour to byl teda chlapák, to vám povím! Do třista kil hmotnosti mu mnoho nechybělo. A ty jeho klektáky.... To bachyně, ty byly mnohem drobnější, tak do sto kil. No moc zajímavé to bylo. Avšak tábor je za námi a snad byl dobrým tábořem....

Jarda

Tábor začal v kulturním sále ve Vladislavi, kde jsme si vypočetli a shlédli přednášku o životě a díle Karla d. Kaprioly, zajímavou a poučnou, obzvlášť proto, že většina z nás po celý svůj život o dotyčném neměla nejmenší zdání. Po přednášce jsme byli vyexpedováni ven, jen se spacáky a věcmi, co jsem považovali za nezbytné, rozdělení do skupin a ponechání osudu. Cesta do tábora se protáhla přes noc, kterou jsme strávili u zříceniny Kozlov nad Dalešickou přehradou. Ráno jsme se přeplavili do tábora a na ostrově získali barevná táborová trička. Ubytovali jsme se, najedli jsme se a kdo měl zájem, mohl si o poledním klidu vypočetnout Čikiho přednášku o různých světových náboženstvích. Čiki, nejspíš aby nás dobře naladil, začal tento den včas.

V následujících dnech se zpožděním asi dvacet minut po Odpoledne jsme pak malovali nohaimpressionistů. Potom jsme hráli nic na světě nemůžu pojmenovat, pokud na to někdo z vás přijde, prosím, poradte;) Večer byl potom táborák, kterému předcházela sběr dřeva a podobné věci.

Třetí den začal jako všechny následující ranní kavárničkou (spíše čajovničkou) pro ty dříve vstávající, ti ostatní byli probuzeni později, ale nešetněji. Celý den po táboře pobíhalo vedení vybarvené do téměř Technicolorových barev. Největší ohlas měl ale bezkonkurenčně růžový Rozum s prasečím ocáskem. Během dopoledne jsem měli návštěvu, jednoho chytrého pána z Okříšek, který toho věděl spoustu o hudebních nástrojích a naučil nás vyrábět si brkačky, abychom mohli dohánět vedení k šílenství. Potom nám v molitanárně předváděl hru na různé hudební nástroje ze všech koutů světa. Odpoledne jsme si zkusili nízké lanové překážky a pak jsme si zahráli na zachraňování světa, přičemž jsme vyráželi třeba do Japonska, abychom pomohli uvízlým velrybám, nebo do Bangladéše, kde došlo k sesuvům půdy.

Čtvrtý den se nesl ve znamení havajské párty. Na Havaji probíhal filmový festival a my, rozdělení do skupin, jsme měli za úkol natáčet (nebo spíš nafotit) filmy v kategoriích rodinná komedie, apokalyptická sci-fi, historický film, horor a romantický film. Tento úkol nám zabral celé dopoledne, filmy i s příslušným Po filmech jsme měli jly, a po nich následoval Byl náročný hlavně proto, studené vodě Dalešic, ale mírná psychická zátěž v nehry podle komiksu se přeplavili na ostrov tichu četli různá díla, Věčných.

Pátý den byl čtvrtek, Rozdělili jsme se na byl na půl dne James toho druhého, který měl cedulku „obět“, před s kravatou a vodní Druhou polovinu dne se

Racek

13.-20.srpna

dopravoval s pravidelným tradiční akademické čtvrtroce. ma obrazy podle předloh slavných běhací a úkolovací hru, kterou za



odpoledne jsme si komentářem promítali. pravé havajské koktebrutální závod 9,3 míle. že celý probíhal v pekelně co už;) V noci nás čekala podobě Sandmana, hrystejněho jména, kdy jsme a tam jsme v naprostém která strážili postavy

den Jamese Bonda. dvojice, z níž jeden Bond a musel hlídat na sobě připevněnou zákeřnými individui pistolkou (a brokovnicí). role obrátili. Odpoledne



jsme na vlastní kůži zjistili, jak je těžké vydělat si peníze. A večer naopak, jak lehké je o ně přijít:) Probíhalo u nás totiž kasino, ale já se přiznám, že hazardní hry mě nechaly celkem chladnou a většinu peněz jsem zanechala na baru:) Navečer přišla největší psychická zátěž tábora, aspoň pro mě. Byla to hra s čarodějkou, ale pochopit můj pocit můžou jen zúčastnění. V noci přišlo naopak největší překvapení a nejlepší akce tohoto tábora: Probudil nás dusot nohu, řev a ladění kytary, a začal punkový koncert. Geniální! Jen trochu moc krátké,

pak tam vtrhli náckové a odtáhli nám Káfu, Standu a Janču, takže jsme se je vydali zachránit. Lidé v Kozlanech asi neměli moc klidnou noc...:)

A to už se tábor pomalu chýlil ke konci. Šestý den ubíhal strašlivě rychle, jak už to ostatně bývá. Navíc se k tomu přidalo to, že jsme po koncertě vstávali poměrně pozdě. Do oběda jsme malovali, a pak nás překvapili, když nám sebrali lžice, naservírovali čínu a ano, hádáte správně, čínské hůlky:) Bylo to celkem bandžo:) Po obědě jsme si zahráli hru Ekosystém (of a down:)) a najednou byl večer... Ten jsme strávili v jazzovém klubu v New Yorku, kde jsme jeden každý dostali přidělenou roli, které jsme se měli držet, a navíc se v nás svářily naše protikladné vlastnosti, podle nichž jsme se měli zkusit chovat. A pak se šlo spát a čekal nás poslední celý táborový den.

Abychom dlouho nesmutnili, protože na nás z toho padala nostalgie, nahnala nás Verča hned po ránu do vody (pořád pekelně studené) a nechala nás cvičit aerobic. Z břehu nás sledovali vodní záchranáři z Třebíče, kteří zasvětili dopoledne tomu, že se nám snažili sdělit něco o své práci. Po obědě se polední klid zvrhnul ve vodní válku, která skončila celkem důkladným promáčením poloviny tábora. Po převlečení do suchého jsme se vydali do lesa, kde se hrála strategická hra Železnice. Na zpáteční cestě jsme posbírali dřevo a připravili závěrečný táborák, kterým jsme zakončili tábor.

Ráno nás čekalo už jen balení či dobalování, loučení a smutnění. Abychom se z toho trochu dostali, vzali jsme nůžky a ostříhali Standu:) No a tím pro nás letošní Halahoj skončil. Těšíme se zase za rok!

Market



Klubovní hlasatel - zpravodaj pro kluby, oddíly a stopaře. Číslo 5, vyšlo 10.10.2006. Teoretický mozek: Adéla Vožechová - Bublina Praktická nejen technická podpora: Jiří Kalina - Čáp, Vojtěch Hanuš - Vojta (také autor komiksu) Dále přicmrndávali (vydatně): Petr Kuběnský - Čiki, Martina Rauerová - Margi, Markéta Forró - Market, Hynek Cígler - Hyňas, Jaroslav Šimon - Jarda Vydává Sdružení přátel Jaroslava Fograla, pošt. schránka 245, Brno 658 45, spjf@volny.cz, klubovni.hlasatel@seznam.cz. Pro kluby zdarma. Sestaveno na Konečného náměstí, v klubovně i jinde v Brně programem InDesing (byl to boj :), tiskne a rozšiřuje SPJF.